

Når vegen fell tung"

Johannes M.L. Rydland.

Når ve-gen fell meg tung-sam, og verd-i slar seg utrang.

Eg gjeng so evn-sam jam-vel mi-om brø-der. Når vind-er

ber i mot, og vil hind-ra all min gang, og i mitt indre

hjar-te-sår-i blø-der kvar henne junnst vel lak-je-domn somu

grø-der.

N Å R V E G E N F E L L T U N G .

Eigen tone.

Når vegen fell meg tungsam, og verdi slær seg vrang -.
eg gjeng so einsam, jamvel millom bröder.
Når vinden ber i mot, og vil hindra all min gang,
og i mitt indre hjartesaari blöder.
Kvarhenne finnst vel lækjedom som gröder?

Når likamshelsa sviktar, og krafti fer sin veg,
og tvil og sut mitt sinn og hjarta trykkjer.
Når fatigdom og armod, dei spør seg fram til meg,
og lekkjbind meg ettersom dei tykkjer,
Og alle mine planar gjeng i stykkjer - - -.

Når syndelysti vaknar, med sterke, heite trå,
og rettar mot meg tusund fangearmar:
Eg kjenner hug å falla, just der eg skulde stå,
mitt vonde "kjöt" mitt eige samvit harmar.
Og vonde magter kring meg lær og larmar.

i mi oraud
Då, (~~hjelpeløus~~) eg skodar mot Jesu Kristi kross:
Der er då hjelp mot alt som ned meg tyngjer!
Han med sin soningsnåde stend millom Gud og oss.
Mi arme, trøytt sjæl han upp att yngjer,
so hjarteglad eg ofte gjeng og syngjer.

Det og er godt å vita: i denne vonde verd,
med all si naud, eg skal 'kje alltid vera.
Den "Adamsarv" eg fekk, som av ormens gift vart særd,
eg berre her ei liti stund skal bera.
I Himlen skal han ingen skade gjera.

Der renn ein evemorgon, i Himmelstråleglans,
og sol med sæla under sine vengjer.
Mitt auga skodar Kongen, i fagerdomen hans,
og Himlens lyst mitt hjarta gjenomtregjer.
For livsens sæla ingen meire stengjer.

Johs.M.L.Rydland.